

Limba

GERMANĂ

Orlando Balas

Ediția a XII-a

*Cea mai eficientă
metodă de învățare
a limbilor străine*

*Simplu
și
eficient*

Reguli de pronunție • Substantivul • Articolul • Pronumele • Verbul • Prepozițiile •
Exprimarea deplasării și situării • Cuvinte derivate și cuvinte compuse •
Adjectivul și adverbul • Acordul adjectivului cu substantivul • Propoziții
subordonate • Vocabular uzual • Tabele și sinteze • Exerciții • Cheia exercițiilor

Cuprins

<i>Argument</i> (Rudolf Windisch)	11
<i>Cuvînt înainte</i>	13
Lecția 1 (Lektion eins).....	15
1a. Text.....	17
1b. Gramatică	18
<i>Pronunția germană</i>	18
<i>Accentul</i>	22
1c. Exerciții	26
Lecția 2 (Lektion zwei).....	27
2a. Text.....	29
2b. Gramatică	31
<i>Pronumele personal</i>	31
<i>Verbul</i>	31
<i>Conjugarea verbului la indicativ prezent</i>	32
<i>Locul verbului în propoziție</i>	34
2c. Exerciții	36
Lecția 3 (Lektion drei).....	39
3a. Text.....	41
3b. Gramatică	43
<i>Conjugarea verbului la indicativ prezent (continuare)</i>	43
<i>Exprimarea orei</i>	46
3c. Exerciții	48
Lecția 4 (Lektion vier).....	51
4a. Text.....	53
4b. Gramatică	54
<i>Cazurile</i>	54
<i>Articolul hotărît</i>	56
<i>Folosirea fără articol a substantivului</i>	59
4c. Exerciții	61

Lecția 5 (Lektion fünf)	63
5a. Text	65
5b. Gramatică	66
<i>Pronumele personal</i>	66
<i>Pronumele reflexiv</i>	68
<i>Deplasarea și situarea</i>	68
<i>Deplasarea și situarea acasă</i>	70
<i>Deplasarea și situarea la persoane</i>	70
<i>Imperativul</i>	71
5c. Exerciții	73
Lecția 6 (Lektion sechs)	77
6a. Text	79
6b. Gramatică	80
<i>Articolul nehotărît</i>	80
<i>Pronumele nehotărît einer</i>	82
<i>Pronumele și adjectivul pronominal negativ</i>	82
<i>Pronumele și adjectivul pronominal posesiv</i>	84
6c. Exerciții	86
Lecția 7 (Lektion sieben)	89
7a. Text	91
7b. Gramatică	92
<i>Trecutul</i>	92
<i>Perfectul</i>	93
<i>Perfectul cu haben sau cu sein ?</i>	94
<i>Subiect comun mai multor predicate la perfect</i>	96
<i>Locul în propoziție al verbelor ce alcătuiesc un predicat compus</i>	97
<i>Deplasarea și situarea în localități, continente și țări străine</i>	98
7c. Exerciții	100
Lecția 8 (Lektion acht)	103
8a. Text	105
8b. Gramatică	106
<i>Preteritul</i>	106
<i>Mai mult ca perfectul</i>	108
<i>Viitorul</i>	108
<i>Exprimarea afirmației și negației</i>	110
8c. Exerciții	111
Lecția 9 (Lektion neun)	113
9a. Text	115
9b. Gramatică	116
<i>Prepozițiile bicazuale</i>	116
<i>Verbe corespondente : perechi de verbe tranzitive și intransitive</i>	123
9c. Exerciții	127

Lecția 10 (Lektion zehn).....	129
10a. Text.....	131
10b. Gramatică	132
<i>Pronumele și adjectivul pronominal demonstrativ</i>	132
<i>Pronumele și adjectivul pronominal nehotărît</i>	134
<i>Cazuri particulare de declinare a substantivului</i>	137
10c. Exerciții	141
Lecția 11 (Lektion elf)	143
11a. Text.....	145
11b. Gramatică	147
<i>Cuvinte compuse și cuvinte derivate</i>	147
<i>Verbe cu particulă separabilă și cu particulă neseparabilă</i>	153
11c. Exerciții	157
Lecția 12 (Lektion zwölf).....	159
12a. Text.....	161
12b. Gramatică	163
<i>Verbele modale</i>	163
<i>Formele și semnificațiile verbelor modale</i>	164
<i>Alte verbe care pot fi folosite modal</i>	170
12c. Exerciții	172
Lecția 13 (Lektion dreizehn)	175
13a. Text.....	177
13b. Gramatică	179
<i>Adjectivul</i>	179
<i>Gradele de comparație ale adjectivului</i>	181
<i>Acordul adjectivului cu substantivul (I)</i>	184
13c. Exerciții	187
Lecția 14 (Lektion vierzehn)	189
14a. Text.....	191
14b. Gramatică	192
<i>Acordul adjectivului cu substantivul (II)</i>	192
<i>Apoziția</i>	193
<i>„Unul dintre”</i>	194
<i>Conjunții compuse</i>	196
14c. Exerciții	199
Lecția 15 (Lektion fünfzehn).....	201
15a. Text.....	203
15b. Gramatică	204
<i>Acordul adjectivului cu substantivul (III)</i>	204
<i>Substantive provenite din adjective</i>	206
<i>Probleme de topică : conjunții coordonatoare și adverbe</i>	208
<i>Prepoziții cu genitivul</i>	208
15c. Exerciții	211

Lecția 16 (Lektion sechzehn)	213
16a. Text.....	215
16b. Gramatică	216
<i>Prepoziții cu dativul</i>	216
<i>Adjective locale și temporale</i>	219
<i>Complementul</i>	221
<i>Complementul de timp</i>	222
<i>Complementul de timp în dativ</i>	223
16c. Exerciții	226
Lecția 17 (Lektion siebzehn)	229
17a. Text.....	231
17b. Gramatică	232
<i>Prepoziții cu acuzativul</i>	232
<i>Numeralul ordinal</i>	234
<i>Exprimarea datei</i>	236
<i>Complementul de timp în acuzativ</i>	236
<i>Ordinea în propoziție a complementelor</i>	238
17c. Exerciții	239
Lecția 18 (Lektion achtzehn)	241
18a. Text.....	243
18b. Gramatică	245
<i>Pasivul</i>	245
<i>Construcții pasive cu verb modal</i>	248
<i>Propoziția interogativă</i>	249
<i>Pronumele interogativ</i>	250
18c. Exerciții	254
Lecția 19 (Lektion neunzehn)	257
19a. Text.....	259
19b. Gramatică	262
<i>Propoziția subordonată</i>	262
<i>Propoziția atributivă. Pronumele relativ</i>	264
19c. Exerciții	267
Lecția 20 (Lektion zwanzig)	269
20a. Text.....	271
20b. Gramatică	272
<i>Propoziția temporală</i>	272
<i>Propoziția concesivă</i>	275
<i>Propoziția consecutivă</i>	275
<i>Propoziția proporțională</i>	276
20c. Exerciții	277
Lecția 21 (Lektion einundzwanzig)	281
21a. Text.....	283
21b. Gramatică	284
<i>Propoziția cauzală</i>	284

<i>Propoziția finală (circumstanțială de scop)</i>	285
<i>Propoziția modală</i>	287
21c. Exerciții	289
Lecția 22 (Lektion zweiundzwanzig).....	291
22a. Text.....	293
22b. Gramatică	294
<i>Condiționalul</i>	294
<i>Propoziția condițională</i>	297
22c. Exerciții	299
Lecția 23 (Lektion dreiundzwanzig).....	301
23a. Text.....	303
23b. Gramatică	304
<i>Vorbirea indirectă</i>	304
<i>Conjunctivul prezent</i>	305
<i>Conjunctivul perfect</i>	307
<i>Conjunctivul viitor</i>	308
<i>Conjunctivul pasiv</i>	309
23c. Exerciții	310
<i>Anexe</i>	313
Exprimarea deplasării și situării în țările Europei	315
Declinarea substantivului și pronumelui	316
<i>Articolul hotărît</i>	316
<i>Articolul nehotărît</i>	316
<i>Pronumele demonstrativ, posesiv, negativ și nehotărît</i>	316
Declinarea adjectivului	317
Genul substantivului	318
<i>Masculinul</i>	318
<i>Femininul</i>	319
<i>Neutrul</i>	320
Valența unor verbe uzuale.....	322
Valența unor adverbe uzuale.....	337
<i>Cheia exercițiilor</i>	341

1a. Text

Hallo! Ich heiße Mihai Popescu. Ich bin Rumne. Ich bin aus Hermannstadt. Hermannstadt liegt im Zentrum Rumäniens, in Siebenbürgen. Ich bin 18 Jahre alt. Ich habe blaue Augen und dunkelbraune Haare. Ich spreche Rumänisch, Englisch und ein bisschen Deutsch. Ab September möchte ich in Wien Anglistik und Journalistik studieren. Deshalb möchte ich Deutsch lernen.

Hallo! = Salut!

ich = eu

heißen = a se numi

der Rumne = romnul

ich bin = eu snt

ich komme = eu vin

aus = din

Hermannstadt = numele german al oraului Sibiu

liegen = a fi situat

das Zentrum = centrul

Rumänien = Romnia

Siebenbürgen = numele german al Transilvaniei

das Jahr = anul

alt = n vrst, vechi

ich bin ... Jahre alt = am ... ani

ich habe = eu am

blau = albastru

das Auge = ochiul

braun = maro

dunkelbraun = maro-nchis

das Haar = prul

sprechen = a vorbi

Rumänisch = limba romn

Englisch = limba englez

ein bisschen = un pic

Deutsch = limba german

deutsch = nemeste

ab = ncepnd cu

ich möchte = a dori

in = n

Wien = Viena

die Anglistik = anglistica, studiul limbii, literaturii, culturii și civilizației anglofone (britanice)

die Journalistik = jurnalismul

studieren = a studia

deshalb = de aceea

lernen = a învăța

ich möchte lernen = aș dori să învăț

1b. Gramatică

Pronunția germană

Chiar dacă grafia unor sunete sau grupuri de sunete diferă în limba germană față de limba română, pronunția germană este relativ ușoară pentru vorbitorul nativ de română. De fapt, ea este mult mai accesibilă decât cea a englezei sau francezei, existînd doar un număr restrîns de sunete ale limbii germane care nu se regăsesc și în română. Cel ce învață limba germană ca limbă străină trebuie să se ferească de influența pronunției engleze – chiar dacă au origini comune, limbile germanice s-au dezvoltat diferit din punct de vedere fonetic – și să încerce să își însușească o pronunție germană cît mai apropiată de standardul supradialectal (acesta regăsindu-se, de exemplu, în emisiunile de știri sau în piesele de teatru difuzate pe posturile de radio și televiziune din Germania).

În prezentarea vocalelor, vom atrage atenția în mod deosebit asupra cantității (lungimii) lor. Aceasta nu este singura trăsătură ce diferențiază vocalele asemănătoare (alofone), dar vom atrage atenția mai ales asupra ei, deoarece este un fenomen care joacă un rol mult mai important în limba germană decât în limba română. În germană, cantitatea unei vocale poate face diferența între două cuvinte foarte asemănătoare. Astfel, *Miete*, cu *i* pronunțat lung și închis ['mi : tə], înseamnă *chirie*, iar *Mitte*, cu *i* pronunțat scurt și deschis ['mitə], înseamnă *mijloc, centru*. *Ofen*, cu *o* lung și închis, înseamnă *cuptor, sobă*, iar *offen*, cu *o* scurt și deschis, înseamnă *deschis*. (După cum se observă din aceste exemple, în limba germană se scriu cu inițială majusculă și substantivele comune.)

Pentru a face distincția între vocale lungi și scurte, ortografia germană folosește consoane simple sau duble. După vocale scurte se scriu, de obicei, consoane duble (*tt, dt, ll, ck, kk, mm, nn, ss, tz* etc.), iar după vocale lungi sau diftongi se scriu consoane simple (*t, d, l, k, m, n, s, z* etc.). Pentru a se reda sunetul *s* după o vocală lungă sau după diftong, în scrierea germană a fost introdusă o literă nouă: *ß*, numită *es dur* („scharfes S” sau „Eszett”). Astfel, *ich esse* (= *eu mînc*) se pronunță cu *e* scurt, dar *ich aß* (= *eu mîncam, am mîncat*) se pronunță cu *a* lung.

În cele ce urmează vor fi prezentate sunetele limbii germane – cu trimitere, unde este nevoie, la pronunția similară din limba română – și diferitele reprezentări grafice ale acestora :

- a** Se pronunță lung atunci când este scris *a* înainte de consoană simplă sau când este scris *ah* (*h* după o vocală nu se pronunță, marchează doar faptul că vocala precedentă este lungă) ori *aa*: *Name* = nume; *Strahl* = rază; *Saal* = sală. Se pronunță scurt atunci când după *a* urmează o consoană dublă sau un grup de două consoane: *Blatt* = frunză, foaie; *Lamm* = miel; *Land* = țară; *dass* = că.
- ä** Se pronunță ca un *e* mai deschis. Apare mai ales în cuvintele de origine latină sau greacă (*Ägypten* = Egipt, *Präsentation* = prezentare) sau în formele derivate ale unor cuvinte care în forma de bază au în locul sunetului *ä* sunetul *a* (*Männer* = bărbați, de la *Mann* = bărbat; *du fährst* = tu mergi cu un vehicul, de la *fahren* = a merge).
- b** Se pronunță *b* la început de silabă (*geben* = a da; *Blume* = floare). Se pronunță *p* la sfârșit de silabă (*lieb* = drag, pronunțat [li : p]; *du gibst* = tu dai, pronunțat [gipst]).
- c** Apare doar în cuvintele de origine străină. Se pronunță ca în cuvântul românesc *cap*, dacă după el urmează vocalele *a*, *o*, *u* ori consoanele *l* sau *r*: *Café* = cafenea, *Computer*, *Courage*, *Cup*, *Clan*, *Crème*. În alfabetul fonetic internațional: *k*.
Se pronunță ca în cuvântul românesc *țară*, dacă după el urmează vocalele *e*, *ä* sau *i*: *Cellophan*, *Cäsar*, *circa*. În alfabetul fonetic internațional: *ʦ*.
- ch** Se pronunță ca în cuvântul românesc *odihnă* (în alfabetul fonetic internațional: *ç*), dacă urmează după vocalele *ä*, *e*, *i*, *ö*, *ü* (*Bäche* = pârâuri, *Becher* = pahar, *ich* = eu, *Löcher* = găuri, *Bücher* = cărți), după diftongii *äu*, *eu*, *ei* (*Bäuche* = burți, *Seuche* = epidemie, *Eiche* = stejar) și, în general, în grupurile *che* și *chi* (*welches* = care, *solches* = astfel de, *Mädchen* = fată, *Chemie* = chimie, *Chirurgie* = chirurgie).
Se pronunță ca în cuvântul românesc *hartă*, dacă urmează după *a*, *o*, *u* sau *au* (*lachen* = a râde, *Loch* = gaură, *Buch* = carte, *Bauch* = burtă). În alfabetul fonetic internațional: *x*.
Se pronunță ca în românescul *cap*, dacă după *ch* urmează *a*, *o*, *l* sau *r* (*Chaos*, *Chor*, *Chlor*, *Christine*). În alfabetul fonetic internațional: *k*.
Se pronunță ca în cuvântul românesc *șarpe* în cuvintele de origine franceză (*Chef* = bucătar, *Chiffre* = cifru, *semn*). În alfabetul fonetic internațional: *f*.
- chs** Se pronunță ca în cuvântul *xilofon*, dacă *ch* și *s* sînt în aceeași silabă (*Wachs* = ceară, *sechs* = șase, *Fuchs* = vulpe). În alfabetul fonetic internațional: *ks*.
- d** Se pronunță *d* la început de silabă (*Dach* = acoperiș, *Kinder* = copii). Se pronunță *t* la sfârșit de silabă (*Kind* = copil, *Hund* = câine, *und* = și).
Pronunția surdă a consoanelor finale *b*, *d* și *g* (la final de silabă acestea se pronunță *p*, *t* și *k*) poate duce la confuzii între cuvinte care se deosebesc doar prin alternanța *b/p*, *d/t* sau *g/k*. Astfel, *Rad* = roată și *Rat* = sfat, pronunțate ambele [ra : t], pot fi deosebite ori din context, ori prin declinare – prin adăugarea unei terminații, *d* nu mai este sunet final și nu se mai pronunță *t*, ci *d*: *Rades* ['ra : dəs] = a roții, *Rates* ['ra : təs] = a sfatului.
- e** Are diferite pronunții, mai închise sau mai deschise, mai scurte sau mai lungi. Se pronunță lung când apare la sfârșitul unei silabe accentuate (*ich gebe* =

eu *dau*, pronunțat [ˈge : bə]) sau în fața unei consoane simple (*Weg* = *drum*, pronunțat [ve : k]). Se pronunță lung și când este scris *ee* (*Beet* = *răsad*, *See* = *lac, mare*) sau *eh* (*sehen* = *a vedea*, *Lehrer* = *profesor*).

Se pronunță scurt când după el urmează consoană dublă (*Bett* = *pat*, pronunțat [bet], *nennen* = *a numi*, pronunțat [ˈnənən]), și, în general, când îi urmează două sau mai multe consoane diferite (*fern* = *îndepărtat*, pronunțat [fɛrn]).

În silabele neaccentuate se pronunță ca în cuvântul românesc *casă* (*malen* = *a picta*, pronunțat [ˈma : lən], *Rahmen* = *ramă, cadru*, pronunțat [ˈra : mən]).

f, ff Se pronunță întotdeauna ca în cuvântul românesc *foc* (*Foto* = *fotografie*, *Ofen* = *cuptor*, *offen* = *deschis*, *Affe* = *maimuță*).

g Se pronunță ca în cuvântul românesc *gară*, dacă este la început de silabă (*Tage* = *zile*, *Gott* = *Dumnezeu*, *Güte* = *bunătate*). Grupurile de litere *ge, gă, gi* se pronunță așa cum se pronunță în românește *ghe* și *ghi* (*gern* = *cu plăcere*, *Gäste* = *oaspeți*, *Gipfel* = *virf, pisc*).

Se pronunță *k* la final de silabă : *Tag* [ta : k] = *zi, dar* : *Tage* [ˈta : gə] = *zile*.

Se pronunță ca în *odihnă* în sufixul (terminația) *-ig* (*heilig* = *sfânt*, *achtzig* = *optzeci*). În alfabetul fonetic internațional : *ç*.

h Se pronunță ca în românescul *hartă* la început de silabă (*haben* = *a avea*, *hell* = *luminos*, *heute* = *azi*).

Nu se pronunță după o vocală, dacă se află în aceeași silabă cu ea, ci este doar un semn grafic ce arată că această vocală e lungă (*nah* = *aproape*, *sehen* = *a vedea*, *froh* = *vesel*, *früh* = *devreme*).

i Se pronunță lung la sfârșit de silabă accentuată (*Risiko* = *risc*, pronunțat [ˈri : ziko]), înaintea unei consoane simple (*Aspirin* = *aspirină*, pronunțat [aspiˈri : n]), când este scris *ie* (*Sieb* = *sită*, pronunțat [zi : p]) sau *ih* (*ihn* = *pe el*, pronunțat [i : n]). Excepție face *i* în cuvintele monosilabice neaccentuate, cum ar fi prepozițiile *bis* = *pină la* (pronunțat [bis]) sau *in* = *în* (pronunțat [ɪn]).

Se pronunță scurt întotdeauna înainte de consoană dublă (*Mitte* = *mijloc*, pronunțat [ˈmitə]), *er nimmt* = *el ia*, pronunțat [nimt], *Blick* = *privire*, pronunțat [blik]).

j Se pronunță ca în românescul *iarbă* în cuvintele de origine germanică (*jung* = *tînăr*, *Jugoslawien* = *Iugoslavia*). În alfabetul fonetic internațional : *j*.

Se pronunță ca în românescul *ajutor* (în alfabetul fonetic internațional : *ʒ*) în cuvintele de origine franceză (*Journalist* = *jurnalist*, *jonglieren* = *a jongla*) sau ca în englezescul *Joker* (în alfabetul fonetic internațional : *dʒ*) în cuvintele de origine englezească.

k Se pronunță *k*, la fel ca în cuvântul românesc *cap* (*Kind* = *copil*, *Kino* = *cinema*).

ck, kk Se pronunță *k*. Dublarea consoanei indică faptul că vocala anterioară se pronunță scurt (*Wecker* = *ceas deșteptător*, *Akkusativ* = *acuzativ*).

l, ll Se pronunță *l*, ca în limba română. Consoana dublă marchează scurtimea vocalei anterioare (*lila* = *mov*, *stellen* = *a pune ceva vertical*).

m, mm Se pronunță *m*, ca în limba română. Consoana dublă marchează scurtimea vocalei anterioare (*Ameise* = *furnică*, *Hammer* = *ciocan*).

n, nn Se pronunță *n*, ca în limba română. Consoana dublă marchează scurtimea vocalei anterioare (*Banane* = *banană*, *kennen* = *a cunoaște*).

- o** Se pronunță lung la sfârșit de silabă accentuată (*Podium = scenă, Bogen = arc*), înaintea unei consoane simple (*Ton = ton ; lut*), scris *oo* (*Boot = barcă, Moos = mușchi*) sau *oh* (*Kohl = varză, Fohlen = mînz*). Excepții : cuvintele monosilabice neaccentuate (prepoziția *von = de la*, conjuncția *ob = dacă*). Se pronunță scurt înainte de consoană dublă (*wollen = a vrea, kommen = a veni*) sau înaintea a două consoane diferite din aceeași silabă cu el (*Post = poștă, Ort = loc*).
- ö** Se pronunță cu limba ridicată spre partea anterioară a cerului gurii ca atunci cînd pronunțăm *e* și cu buzele (semi)rotunjite ca atunci cînd pronunțăm un *o* închis (ca în românescul *orar*) : *Löwe = leu* (pronunțat [ˈlœ : vœ]), *können = a putea* (pronunțat [ˈkœnən]).
- p, pp** Se pronunță *p*, ca în limba română. Consoana dublă marchează scurtimea vocalei anterioare (*Park = parc, doppelt = dublu, Puppe = păpușă*).
- pf** Se pronunță *pf* (*Pferd = cal, Apfel = măr*).
- ph** Se pronunță *f* (*Philosophie = filosofie, Phänomen = fenomen, Phantom = fantomă*).
- qu** Se pronunță ca în cuvîntul românesc *cvartet* (*Quelle = izvor, sursă, Qual = chin*). În alfabetul fonetic internațional : *kv*.
- r, rr** Se pronunță consonantic, la fel ca în limba română (în alfabetul fonetic internațional : *ʀ*, dacă se pronunță „din gît”, și *r*, dacă se pronunță „cu limba”), la început de silabă sau în interiorul unei silabe (*Rumäne = român, Schraube = șurub*).
Se pronunță vocalic, articulat slab „din gît”, la final de silabă (*Vater* [ˈfa : tɐ] = *tată*). Acest cuvînt se pronunță ca și românescul *fată*, cu un *r* foarte slab articulat, „din gît”).
- s** Se pronunță *z* la început de silabă (*See = lac, lesen = a citi, besitzen = a posedea*). În sudul Germaniei și în Austria, litera *s* se pronunță *s*, ca în românescul *soare*, chiar și la început de silabă.
Se pronunță *s* la final de silabă și în grupurile *bs, ps, ks* (*Haus = casă, Maus = șoarece, Obst = fructe, Schnaps / Schnäpse = rachiu / rachiuri, Keks / Kekse = biscuit / biscuiți*).
- ss, ß** Se pronunță întotdeauna ca în românescul *casă*. *ss* se folosește după vocală scurtă (*dass = că, Nuss = nucă, Stress = stres*), iar *ß* după vocale lungi sau diftongi (*Fuß = picior, heiß = fierbinte, draußen = afară*). În grafia elvețiană se folosește doar *ss*. *ß* nu există ca majusculă. Dacă un cuvînt este scris cu majuscule, *ß* este redat prin *SS* (*Großwardein / GROSSWARDEIN*).
- sch** Se pronunță ca în românescul *șoim* (*schön = frumos, Mensch = om*). În alfabetul fonetic internațional : *f*.
- sp, st** Se pronunță *ʃp*, respectiv *ʃt* (în alfabetul fonetic internațional : *fp* și *ft*) dacă sînt în aceeași silabă (*Spiel = joc, Stand = stand, nivel*). Dacă *st* apare ca terminație de persoana a doua a verbelor, atunci se pronunță *st*, ca în românescul *sticlă* (*du nimmst = tu iei*). Atenție, în pronunția dialectală nord-germană, acest grup de sunete se pronunță *sp*, respectiv *st*, ca în numele orașului Rostock !
- t, tt** Se pronunță întotdeauna *t* (*Tank = rezervor, Blatt = foaie, frunză*). Se scrie *tt* după vocale scurte.

23a. Text

Mihai sitzt im Zugabteil und liest einen Artikel über die Indianer Nordamerikas, von denen man weiß, dass sie im Einklang mit der Natur lebten. Der Autor des Artikels erzählt über einen legendären Indianerhäuptling namens Seattle, der vor mehr als 150 Jahren eine beeindruckende Rede gehalten hat. Dieser hat den Vertreter der damaligen amerikanischen Regierung, die den Indianern ihr Land abkaufen wollte, gefragt, ob man den Himmel kaufen oder den Regen und den Wind besitzen könne. Er sagte dann, dass man auch die Erde nicht kaufen könne, weil sie nicht uns Menschen gehöre, sondern wir der Erde gehörten. Er meinte, alle Menschen und alle Lebewesen auf der Welt seien Brüder und Schwestern und alles, was der Erde geschehe, werde bald auch den Söhnen und Töchtern der Erde geschehen. Der Häuptling Seattle hätte die weißen Menschen gemahnt, sie sollten das Land, die Luft und die Flüsse für ihre Kinder sauber erhalten und die Erde achten und lieben, wie es die Indianer getan hätten.

Der Artikel endet mit einem Verweis auf einen berühmten Spruch einer weisen Indianerfrau. Diese warnte, erst wenn der letzte Baum gerodet, der letzte Fluss vergiftet und der letzte Fisch gefangen sei, würden die Menschen merken, dass man Geld nicht essen könne

der Indianer, s. - = indianul

der Einklang, s. - e = armonia

der Häuptling, s. e = căpetenia

namens = cu numele, care are numele

beeindruckend = impresionant

die Rede, n = discursul

vertreten (i), vertrat, vertreten (h) = a reprezenta

der Vertreter, s. - = reprezentantul

die Regierung, en = guvernul

abkaufen, kaufte ab, abgekauft (h) = a cumpăra ceva ce aparține cuiva

der Regen, s. - = ploaia

der Wind, es. e = vântul

die Erde, n = pământul

gehören, gehörte, gehört (h) = a aparține cuiva

meinen, meinte, gemeint (h) = a fi de părere

das Lebewesen, s. - = ființa vie

die Welt, en = lumea

mahnen, mahnte, gemahnt (h) = a soma, a avertiza

die Luft, „ e = aerul
 der Fluss, es, „ e = riul
 sauber = curat
 erhalten (ä), erhielt, erhalten (h) = a primi, a dobîndi : aici : a păstra
 achten, achtete, geachtet (h) = a respecta
 der Verweis, es, e + auf + A = trimitere la ceva, la un text sau într-un text
 berühmt = celebru, renumit
 der Spruch, es, „ e = zicerea, zicala, dictonul
 weise = înțelept
 warnen, warnte, gewarnt (h) = a avertiza
 erst = abia, numai
 der Baum, es, „ e = arborele
 roden, rodete, gerodet (h) = a defrișa
 vergiften, vergiftete, vergiftet (h) = a otrăvi
 der Fisch, es, e = peștele
 fangen (ä), fing, gefangen (h) = a prinde
 merken, merkte, gemerkt (h) = a observa
 das Geld, es, (er) = banii (în germană folosit la singular)

23b. Gramatică

Vorbirea indirectă

Vorbirea indirectă este folosită pentru a reda spusele altcuiva decît cel ce relatează. În vorbirea indirectă apare cel puțin unul din următoarele elemente caracteristice : **verbe caracteristice relatării** (*sagen* = a spune, *erzählen* = a povesti, *behaupten* = a afirma, *berichten* = a raporta, a relata, *erklären* = a declara, *meinen* = a avea de părere etc.), **forma de subordinată** a enunțului redat și **conjunctivul**.

Astfel, dacă vrem să redăm spusele cuiva care afirmă „ich arbeite viel (relucrez mult)”, putem să o facem în următoarele feluri :

Er sagt, er arbeite viel. (Verbul *sagen* indică faptul că se relatează spusele cuiva.)

Er sagt, dass er viel arbeitet. (Aici avem topică de subordinată introdusă cu verbul finit pe ultimul loc.)

Er sagt, dass er viel arbeite. (Aici verbul *arbeiten* este la modul conjunctiv, nu indicativ.)

După cum se observă, pronumele (aici cu funcție de subiect) se modifică pentru a se marca schimbarea persoanei care vorbește (în cazul de față *ich* devine *er*). Același lucru se întîmplă și cu complementele de loc sau de timp și uneori chiar și cu verbele, dacă se impune acest lucru. De exemplu :

Peter sagte mir gestern: „Ich gehe morgen zu dir.“ (Peter mi-a spus ieri: „Măine merg la tine“.) ⇒ Peter sagte mir gestern, dass er heute zu mir komme. (Peter mi-a spus ieri că vine azi la mine.)

Informațiile neimportante, ca salutarile sau interjecțiile, sînt omise, iar alte cuvinte sînt modificate sau adăugate, pentru a reda cît mai clar informația care trebuie transmisă în formă sintetică:

Georg sagt zu seinem Freund: „Hallo! Kommst du ins Kino mit?“ (Georg îi spune prietenului său: „Salut! Vii și tu la cinema?“.) ⇒ Georg fragt seinen Freund, ob dieser ins Kino mitkomme. (Georg îl întreabă pe prietenul său dacă acesta vine și el la cinema.)

Pentru realizarea vorbirii indirecte, în limba literară și în textele jurnalistice se folosește **conjunctivul**. Conjunctivul marchează distanțarea, obiectivitatea față de cele relatate, care nu sînt asumate total de cel ce redă spusele altcuiva.

Der Zeuge sagt, dass er den Unfall genau gesehen habe. (Martorul spune că a văzut exact accidentul.)

După cum se observă, conjunctivului german din vorbirea indirectă nu îi corespunde conjunctivul românesc, ci indicativul, însoțit eventual de o conjuncție subordonatoare precum *că (dass)*.

Conjunctivul prezent

Pentru a se reda în vorbirea indirectă afirmații făcute la indicativ prezent în vorbirea directă, se folosește **conjunctivul prezent**, care se formează de la **infinitiv**, minus **terminația -en**, plus **desinențele**:

	Singular	Plural
Persoana I	-e	-en
Persoana a II-a	-est	-et
Persoana a III-a	e	-en

Unele forme de conjunctiv prezent coincid cu cele de indicativ prezent. Ele sînt trecute în paranteză în exemplele următoare:

(ich habe), du habest, er habe, (wir haben), ihr habet, (sie haben)
 ich sei, du seiest / du seist, er sei, wir seien, ihr seiet, sie seien
 (ich mache), du machest, er mache, (wir machen), ihr machet, (sie machen)
 (ich komme), du kommst, er komme, (wir kommen), ihr kommet, (sie kommen)
 (ich rede), (du redest), er rede, (wir reden), (ihr redet), (sie reden)
 ich könne, du könntest, er könne, (wir können), ihr könnt, (sie können)

ich wisse, du wissest, er wisse, (wir wissen), ihr wisset, (sie wissen)
 (ich esse), du essest, er esse, (wir essen), ihr esset, (sie essen)
 (ich werde), du werdest, er werde, (wir werden), (ihr werdet), (sie werden)
 (ich tue), du tuest, er tue, wir tuen, ihr tuet, sie tuen

Pentru a se evita confuzia dintre conjunctiv și indicativ prezent și pentru a se diferenția cât mai clar vorbirea indirectă de cea directă, în locul formelor coincidente sînt folosite cele de conjunctiv preterit (vezi Lecția 22).

Er sagt: „Ich habe keine Zeit.” ⇒ Er sagt, dass er keine Zeit *habe*. (El spune: „Nu am timp”. ⇒ El spune că nu are timp.)

Dar:

Sie sagen: „Wir haben keine Zeit.” ⇒ Sie sagen, dass sie keine Zeit *hätten*. (Ei / ele spun: „Nu avem timp”. ⇒ Ei / ele spun că nu au timp.)

Atunci cînd o afirmație la prezent se redă prin conjunctiv preterit, deși formele de conjunctiv prezent nu coincid cu cele de indicativ prezent, se marchează astfel neîncrederea față de cele relatate.

Er sagt: „Ich habe keine Zeit.” ⇒ Er sagt, dass er keine Zeit *hätte*. (El spune: „Nu am timp”. ⇒ El spune că nu *ar avea* timp.)

Acolo unde formele de conjunctiv prezent coincid cu cele de indicativ prezent pentru exprimarea vorbirii indirecte se poate folosi și o formă perifrastică: *wären* (acordat cu subiectul) + *infinativ*:

Er sagt, dass sie ihn um Hilfe *bäten*. (El spune că ei îi cer ajutorul.)

Sau, mai colocvial: Er sagt, dass sie ihn um Hilfe *bitten würden*. (El spune că ei îi cer / i-ar cere ajutorul.)

Imperativul se redă la vorbirea indirectă prin *sollen* sau *mögen* la conjunctiv prezent (respectiv conjunctiv preterit la persoanele I și a III-a plural, din cauza coincidenței de formă cu indicativul prezent) *plus infinitivul verbului de conjugație*. Verbul *mögen* se folosește pentru redarea unei adresări politicoase în vorbirea directă, de obicei cu pronumele de politețe, indiferent dacă acesta se referă la o persoană sau la mai multe.

Der Lehrer sagt dem Schüler: „*Geh* an die Tafel!” (Profesorul îi spune elevului: „Du-te la tablă!”) ⇒ Der Lehrer sagt dem Schüler, dass er an die Tafel *gehen solle*.

Der Lehrer sagt den Schülern: „*Geht* an die Tafel!” (Profesorul le spune elevilor: „Mergeți la tablă!”.) ⇒ Der Lehrer sagt den Schülern, dass sie an die Tafel *gehen sollten*.

Der Professor sagt dem Studenten: „*Erklären Sie* bitte die Regel!” (Profesorul îi spune studentului: „Explicați, vă rog, regula!”.) ⇒ Der Professor sagt dem Studenten, dass er die Regel *erklären möge*.